

ΠΟΥΤΙ ΑΡΑΓΚΟΝ:

"Ο,τι λέει ή σκία χωρίς λογία.

Τίποτα δέν θα είναι ποτέ, παρα ενα τίποτα

Λεει η σκία

Και το χερι της κλείνει στο τίποτα

Κι'αν ακόμα η μεγάλη μέρα θριαμβεύσει

Αντιρώτησα εγω.

Η σκία γέλασε μ'ενα γέλιο που δεν ήταν γέλιο

Η' ενα γέλιο του τίποτα

Κι'ανχ ακόμα η μεγάλη μερα θριαμβεύσει

Κι αν ακόμα είναι μέρα, μιά μέρα τελικά

Τίποτα δέν θα είναι ποτε, παρα ένα τίποτα

Εβαναπε η σκία βαθεια μέσα στη σκία

Σαν τίποτα να μην την πρόσεχε

Τίποτα και κανείς, ποτε τίποτα.

"Αγγιξα τα χείλη μου για να δω

Θ,τι δεν μπορω να δω με τα μάτια

Αγγιξα τα λόγια πάνω στα χείλη μου

Μα τα λόγια ~~δεν ήταν βολημένα σε~~ τίποτα

ήταν μελωρα στο

Δεν είχα πια τη σκία των χειλιων

Δεν είχα πια τη σκία των λογων

Ήταν, παρ'όλα αυτά θάπρεπε νάταν

Καπου ή σκία κάποιου

Προσπάθησα να πιστέψω πως η σκία

Αποθδικνύει τη μέρα, κι'ότι ή μέρα έρχεφι

για ν'άποδείξει τη νύχτα ενάντια στο τίποτα

Κι αν ακόμα δεν εχω ούτε μέρα ούτε σκία

Ήσως έχω κάτι άλλο= αλλά όχι, τίποτα

τίποτα έκτός απο το λευκο χιόνι του τίποτα